

De schrijver

Schrijver: I.D. Leeuwerink

Coverontwerp: I.D. Leeuwerink samen met Pumbo.nl

ISBN: 978-94-91164-67-5

Druk: Pumbo.nl

© I.D. Leeuwerink 2014

leeuwerink.eu

www.facebook.com/I.D.Leeuwerink

De schrijver

I.D. Leeuwerink

Hoofdstuk 1

Het was op een koude zaterdag in september toen onze hoofdpersoon naar de bioscoop toe ging voor de film. Hij ging naar de bioscoop zo eens per week om de nieuwste film te bekijken, hij is er namelijk gek op. Maar eerst zal ik u even voorstellen aan onze hoofdpersoon.

Zijn naam is Peter Landman, of eigenlijk Petrus Zacharias Landman. Geboren in een klein stadje aan de Zuiderzee: Enkhuizen, zijn sterrenbeeld is leeuw. Peter is een zelfstandige jonge man van bijna 30, heeft zijn eigen huis en is vrijgezel. Dit is waarschijnlijk ook de reden van zijn bioscoop bezoeken, stiekem hoopt hij zijn toekomstige bruid tegen te komen tijdens een van zijn bezoeken.

“Shit, weer geen plekje voor de deur, dat is wel balen met dit kutweer. Nou ja, dan maar even rennen tot de deur” zegt Peter tegen zichzelf als hij de volle parkeerplaats ziet. Hij parkeert zijn pas gekochte tweede hands Volvo op 300 meter van de grote uitnodigende toegangsdeur van de bioscoop. Alles mee? Sigaretten, geld? Ja, dan de auto uit en een kort sprintje brengt onze Peter bij de deuren die toegang geven tot “zijn beeldpaleis”. Geduldig staat hij in de rij voor de kassa en wacht tot hij aan de beurt is.” Wat zal het zijn vandaag?” vraagt de caissière aan Peter. “Ik wou graag een kaartje voor zaal 1 ergens achter in de zaal als het kan.”

“Ik heb alleen nog plaats in het midden van de zaal, is dat ook goed?”

“Ja, doet u maar.” Peter betaalt zijn kaartje en loopt de foyer in. Snel nog even naar het toilet en dan snel de zaal in, de reclame is al begonnen dus lang zal het niet meer duren voor de film begint.

Half rennend snelt Peter de zaal binnen en zoekt zijn stoel op, naast hem zitten twee meiden van een jaar of vijfentwintig. Peter gaat lekker zitten en ziet dat de film begint. “Mooi dit is het begin dus heb ik nog niks gemist.” Tijdens de eerste helft van de film geniet Peter intens van het spannende verhaal dat in de film is neergezet door de regisseur.

De pauze begint en Peter loopt naar de bar om wat te eten en te drinken te halen. Wachtend in de rij tot hij aan de beurt is, denk hij na over het verloop van de film. “Hmm als ik dat script zou moeten schrijven, had ik dat dan ook zo gedaan? Of had ik het op een andere manier gedaan?” vraagt Peter zichzelf af. Voorzien van cola en pinda's loopt Peter op zijn gemakje terug de zaal in,

en gaat op zoek naar zijn stoel. Het valt hem op dat de twee meiden ook weer op hun stoel zitten en niet in de drukke bar willen wachten tot de pauze om is.

“...leuke film,” hoort Peter een van de meiden zeggen. Hij draait zijn hoofd langzaam in hun richting om eens te kijken hoe de meiden er nu eigenlijk uitzien. Peter ziet twee mooie jonge meiden in de kracht van hun leven, mooi op een gewone manier, niet zo overdreven zoals zovele andere meiden. Nee, dit zijn meiden met schoonheid die diep van binnen komt. De ene meid heeft van die mooie rode haren tot op haar schouders met prachtige blauwe ogen. Oh wauw wat heeft die andere meid toch een mooie bruine ogen, zeker in combinatie met dat raven zwarte haar. Peter slikt eens, want dit zijn de vrouwen waar hij van houdt mooi van buiten en met een nog mooiere uitstraling die van uit het binnenste binnen van de meiden schijnt te komen.

“En wat vinden jullie er van tot nu toe?” vraagt Peter aan de meiden. Langzaam komt hij in gesprek met de meiden en hij komt er achter dat ze Roepa en Veneranda heten. Roepa is een meid die oorspronkelijk uit India komt en door Nederlandse mensen is geadopteerd. Haar vriendin Veneranda is een “echte” Hollandse meid. De meiden komen eigenlijk nooit in deze bioscoop maar denken er toch sterk over om maar vaker te komen, want wat een mooie zalen hebben ze hier.

Peter vertelt dat hij zelf als amateur bezig is met het schrijven van verhalen en gedichten. Sterker nog hij wil een filmscript gaan schrijven maar geeft eerlijk toe dat hij het verhaal wel in zijn hoofd heeft zitten, maar een hekel heeft aan typen en zo. Veneranda en Roepa zeggen dat zij beiden wel willen helpen met schrijven. Zij kunnen namelijk heel snel typen en stellen dan ook voor om eens langs te komen bij Peter thuis.

Als de film is afgelopen gaan de meiden met Peter mee omdat ze bij elkaar in de plaats blijken te wonen. Onderweg in de auto spreken ze af dat de meiden de volgende dag bij Peter thuis zullen komen om samen het eerste stukje script in de computer te zetten. Eigenlijk gelooft Peter niet dat ze zullen komen, maar ja ze zijn wel bij hem in de auto gestapt...

Peter wordt wakker door het zonnetje dat langs de geopende gordijnen en door het open raam in zijn ogen schijnt, hij staat op met een vreemd gevoel in zijn maag. “Zouden ze komen vandaag?” denkt Peter als hij onder de douche staat. Nou ja dat ziet hij straks wel, het is nog vroeg. Tijdens het ontbijt laat Peter

zijn gedachten de vrije loop en fantaseert over de samenwerking met Roepa en Veneranda. “Het is toch wat,” denkt hij bij zichzelf, “nooit krijg ik contact met een leuke meid en nu zijn het er twee.” Peter ruimt zijn huis nog maar eens netjes op, je moet wel een beetje goed voor de dag komen natuurlijk. Als alles netjes is en Peter heeft de afwas gedaan, gezogen en als laatste zichzelf nog even voorzien van een luchtje, gaat hij onrustig in zijn stoel zitten. “Nou, even het journaal kijken dan maar. Ik hoop dat ze snel komen, als ze al komen, ik ben op van de zenuwen.” Peter is erg onrustig, voor zijn doen zeker, normaal is hij de rust en kalmte zelf, maar nu wordt hij gewoon langzaam gek. Als de meiden komen moet hij zijn verhaal vertellen aan de meiden. “Oh man, als ik straks ga beginnen en ik vertel ze dat het verhaal voor de film gaat over mijzelf, dat ik hun tegenkom in de bios en samen met hun een verhaal ga schrijven... wat zullen ze raar kijken. Zullen ze boos worden, heel hard lachen?” Peter heeft het gewoon niet meer. En net op het moment dat Peter besluit dat het misschien maar beter is een briefje op de deur te plakken dat hij ziek is, gaat de deurbel. Er is geen weg meer terug, het is nu of nooit.

Met het klamme zweet in zijn handen loopt Peter naar de voordeur. Door het raam ziet hij dat de meiden inderdaad zijn gekomen, nog even had hij de hoop dat het de postbode was. “Goedemorgen, lekker geslapen?” vraagt Peter aan de meiden.

“Eh, ja hoor” Zegt Veneranda enigszins verlegen lachend.

“Eigenlijk waren we op van de zenuwen.” Bekent Roepa eerlijk.

“Huh, zij, die twee meiden zenuwachtig, omdat ze vandaag langs zouden komen bij mij? Droom ik?” Peter is duidelijk verrast door de bekentenis van Roepa.

“Ja, wat denk jij nou? Dat we elke dag met een vreemde een afspraak hebben om langs te komen? Dat we elke dag bij iemand voor de deur staan om te typen op een computer zodat er een script op tafel komt?”

Veneranda gooit haar woorden met een messcherpe tong naar Peters hoofd.

“Eh... ja, ik weet niet. Waarschijnlijk niet nee... eh kom binnen.” Stotterend en met een rood hoofd doet Peter een stap opzij om de meiden naar binnen te laten stappen. Onwennig lopen de beide meiden naar binnen. Zonder iets te zeggen over hoe schoon en opgeruimd het huis is lopen ze Peter achterna naar boven. Eenmaal boven zet Peter de computer aan, typt zijn wachtwoord in en start Microsoft Word op.

“Nou ga zitten,” zegt Peter. Veneranda neemt plaats achter het toetsenbord en Roepa gaat op de stoel ernaast zitten.

“En?” vraagt Veneranda, ”waar gaat het script over? Hoe heet het?”

“Ja, vertel wat moet Veneranda als eerste intypen? Of ga je eerst het verhaal in het kort vertellen? Ik ben erg benieuwd.” Het is duidelijk dat de meiden wachten op een antwoord. “Tja, ik zat gisteren te denken dat het misschien wel een goed idee zou zijn om een filmscript te schrijven over ons.” De meiden kijken Peter een beetje vreemd aan.

“Over ons?”

“Ja, over een jongen die naar de bioscoop toe gaat. Daar twee mooie meiden tegenkomt, een beetje opschept en ze uit nodigt.”

“Mooie meiden? Dank je voor het compliment.” zegt Veneranda.

“Opschept, juist ja, dus eigenlijk kan je niet schrijven? Je hebt geen idee hoe je een hele film moet vullen met een van voor tot achter boeiend verhaal? Lekker dan, zijn we voor niks gekomen.” Oei, de woorden van Roepa komen bij Peter hard aan.

“Nou voor niks...” Veneranda probeert voorzichtig door te laten schemeren dat zij het niet erg vind om hier te zijn.

Peter legt uit dat hij voor zijn hobby gedichten schrijft en al een tijdje rondloopt met het idee om een boek te schrijven, dat hij dit boek in zijn gedachten al verfilmt ziet. Verder vertelt hij dat hij het verhaal eigenlijk als een film in zijn hoofd heeft, maar dat het schrijven van een boek hem makkelijker lijkt om mee te beginnen dan een filmscript. Tenslotte heb je bij een filmscript veel meer conversatie uit te werken en op te schrijven.

Roepa en Veneranda kijken elkaar aan, en zonder dat ze woorden nodig hebben besluiten ze dat ze het zullen proberen.

“Oké,” zegt Veneranda, “Wij gaan voor jou typen, maar we komen wel met zijn tweeën, en maximaal één keer in de week.”

“Dat is goed, ik zal even wat te drinken pakken zodat we geen droge keeltjes krijgen, dan kunnen we daarna beginnen.”

Als Peter met drie glazen en twee flessen drinken boven komt zit Roepa achter de computer druk te typen.

“Roepa is een soort van schema aan het maken voor het boek, ze vindt dat je eerst globaal de indeling van de hoofdstukken moet weten voordat je begint aan het echte schrijven.” Peter staat een beetje te klapperen met zijn oren, hoe kan zij nu een schema maken van een boek dat hij gaat schrijven. Zij weet toch niet hoe die film in zijn hoofd eruit ziet?

“Hoe kun je nu een schema maken? Ik heb nog niks verteld, alleen dat het over ons gaat.”

“Ja, en dus gaat het eerste hoofdstuk over hoe je ons hebt ontmoet en over hoe de eerste dagen van het schrijven gaan. Tenminste, dat lijkt mij niet meer dan logisch. Of ben je het daar niet mee eens?” Roepa kijkt Peter uitdagend aan, het is alsof ze Peter aan het uittesten is. “Uiteraard heeft ze gelijk, maar dat kan ik haar toch niet zeggen? Of wel?” denkt Peter. “Eh, nou, tja ik denk niet dat ik het daar uitgebreid over wil hebben in het begin. Zelf dacht ik namelijk meer aan een kort stukje in de bios en daarna een kleine intro over de personen in het boek.”

“En wat dacht je dat ik net zei?” Roepa begint nu echt op stoom te komen, ze zal Peter eens leren dat je meer man bent als je gewoon de waarheid zegt en toe durft te geven. Een echte man strijd niet tegen vrouwelijke logica.

Veneranda zit lui achterover in de grote luie fauteuil die in de kamer staat, duidelijk is dat ze geamuseerd is door de spanning die er tussen Peter en Roepa aanwezig is. Zij, Veneranda, vindt het heerlijk om te kijken naar een dergelijke kleine ruzie die nergens over gaat. Uiteraard kent zij haar vriendin langer dan vandaag, zij weet dat Roepa het heerlijk vindt om mensen uit te testen, langzaam het bloed onder iemands nagels weghalen, net zolang tot die persoon zijn ware zelf wordt. Pas als iemand laat zien op welke manier die boos wordt kan Roepa precies zien welk vlees zij in de kuip heeft zitten. Veneranda heeft haar vriendin dit al zo vaak zien doen, dat ze er alleen maar van kan genieten, de spanning die Roepa vrijwel meteen in de kamer neer kan zetten, direct reageren doet eigenlijk niemand. Het is soms net of de mensen niets zeggen omdat ze gewoon niet weten wat ze overkomt. Peter weet ook niet wat er aan de hand is, hij is in zijn eigen huis, kan iedereen die op bezoek is gewoon weer uit zijn huis zetten als hij dat zou willen. Toch laat hij de scherpe woorden van Roepa over zich heen komen zonder er op te reageren. Veneranda vraagt zich af hoelang het duren zal voor Peter Roepa de mond zal snoeren.

“Proost,” zegt Peter, “op een goede samenwerking en een mooi boek.”

“Ja, en nu maar hopen dat het ook lukt, een boek schrijven. Maar eigenlijk ben ik erg benieuwd waar het boek over moet gaan.” Veneranda kijkt Peter aan met ogen die duidelijk haar nieuwsgierigheid vertonen. Roepa gaat er goed voor zitten, zij heeft haar vingers al in de aanslag om meteen te kunnen typen. “Oké, ik zal in het kort vertellen hoe ik het verhaal in mijn hoofd heb. Maar niet boos worden en ook niet zomaar gaan lachen, als jij meteen alles in een schema wil intypen vind ik dat prima, maar ik denk dat je beter eerst het verhaal aan kunt horen. Anders raak je misschien in de war.”

“Ik zal eerst je verhaal aanhoren, en daarna ga ik wel een schema maken.” Het is duidelijk dat Roepa even gas terug neemt, zij is ook wel benieuwd wat het

verhaal is. “Maar ik beloof verder niks hoor, als ik moet lachen dan lach ik, boos worden doe ik niet zo snel dus daar hoeft je niet bang voor te zijn, tenzij je het echt te erg maakt natuurlijk.”

“In dit boek wil ik de cultuur die er in de wereld is een beetje aan de kaak stellen, het respect dat mensen alleen maar hebben voor andere mensen als ze zich houden aan de regeltjes die zij normaal vinden. Iedereen weet dat er mensen zijn die anders zijn, anders denken en anders willen. De mensen die anders doen houden zich stil om niet de woede van de buurt op zich te krijgen, mensen zijn bang om hun eigen mening te verkondigen als die ietwat afwijkt van de rest. Bijna elke man droomt stiekem van een relatie met meerdere vrouwen, de man die niet toegeeft dat hij stiekem wel eens droomt van een trioetje is hypocriet. Iedere man droomt er wel eens van of heeft er van gedroomd. Sommige mannen hebben deze droom waargemaakt, sommige vrouwen uiteraard ook. Ik wil mijn verhaal dus eigen laten gaan over een jongeman die een relatie begint met 2 meiden die hij heeft gevraagd om hem te helpen met het schrijven van zijn boek. De hoofdpersonen in dit boek wil ik baseren op ons, ik snap ook wel dat wij niks zullen krijgen, jullie hebben vast al een vriend. Of ik ben jullie type niet, maar daar gaat het niet om. Verder wil ik het in mijn boek hebben over de reactie die de mensen hebben op onze karakters, de onvrede die er ontstaat. Eigenlijk wil ik de mensheid door hun eigen ogen laten kijken naar zichzelf, het onbegrip dat men heeft voor zijn medemens. Ontevredenheid en jaloersheid liggen meestal aan het begin van een oorlog, nu zal er zo snel geen oorlog komen omdat iemand openlijk een relatie met 2 vrouwen heeft, anders was Anton Heijboer al lang voor zijn dood het land uitgeschopt. Met mijn boek wil ik dus eigenlijk de tolerantie wat meer in de mensen krijgen. Ik weet ook wel dat veel oorlogen veroorzaakt worden door verschillende religies, maar ook ruzie en het gepest moet in mijn ogen de wereld uit geholpen worden. Dit wil ik duidelijk maken aan de mensen door middel van mijn verhaal. Het verhaal begint in een bioscoop, daar zit een jongen een klein beetje op te scheppen over zijn kennis omtrent iets dat in de film niet helemaal klopt, iets dat hij net iets anders zou doen, je weet wel wat ik bedoel. Twee meiden die ook in de bioscoop zijn nodigt hij op deze manier uit om bij hem thuis te komen. Samen schrijven zij een boek over deze ontmoeting en in het boek krijgen ze een hartstochtelijke relatie waar behalve zijzelf niemand blij mee is. Ouders en burens kunnen het niet begrijpen, ze zijn eigenlijk ook wel een beetje jaloers op hun kinderen omdat zij in harmonie en zonder onvrede met elkaar kunnen leven. Niemand in hun omgeving begrijpt onze hoofdpersonen. Uiteindelijk komt het in mijn boek weer goed tussen de